

ଲକ୍ଷ୍ମୀ ବ୍ୟାଙ୍କଲ ଷ୍ଟୋରୀ

ବନାମ

ଭାରତ ସଂଘ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ

ଡିସେମ୍ବର 6, 1990

[କୁଲଦୀପ ସିଂହ ଏବଂ କେ. ରାମାସ୍ୱାମୀ, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିସ୍ୱୟ]

ଭାରତୀୟ ରେଳବାଇ ଅଧିନିୟମ: ଧାରା 77-B - ସାମଗ୍ରୀ କ୍ଷତି ବାବଦରେ କ୍ଷତିପୂରଣ ମକଦ୍ଦମା- ମିଆଦ - ଆରମ୍ଭ ତାରିଖ - ପ୍ରେରକ ପ୍ରେରିତ ସାମଗ୍ରୀର ମୂଲ୍ୟ ବଦଳାଇବାକୁ ହକ୍ଦାର କି ନୁହେଁ ।

ଅପିଲକାରୀ 3 ଜୁନ୍ 1964 ରେ ଫିରୋଜାବାଦରୁ ଶ୍ରୀକାକୁଲମ୍ବୁ ଚୁଡ଼ି ପ୍ରେରଣ ପାଇଁ ଏକ ମାଲବାହୀ ରେଳ ଡବା ସଂରକ୍ଷିତ କରିଥିଲେ । ସେ ପ୍ରେରିତ ସାମଗ୍ରୀର ମୂଲ୍ୟ 25,000 ଟଙ୍କା ବୋଲି ଘୋଷଣା କରିଥିଲେ । ଚୁଡ଼ି ଭର୍ତ୍ତି ରେଳ ଡବାଟି 22 ଜୁନ୍ 1964 ରେ ଦୁର୍ଘଟଣାଗ୍ରସ୍ତ ହୋଇ କ୍ଷତିଗ୍ରସ୍ତ ହୋଇଥିଲା । 4 ସେପ୍ଟେମ୍ବର 1964 ରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ସ୍ଥଳରେ ଅପିଲକାରୀଙ୍କୁ ସାମଗ୍ରୀ ପହଞ୍ଚାଇ ଖୋଲି ଆକଳନ କରିବାକୁ ଦିଆଯାଇଥିଲା । ଅପିଲକାରୀ ଦେଖିବାକୁ ପାଇଲେ ଯେ ଅଧାରୁ ଅଧିକ ଚୁଡ଼ି କ୍ଷତିଗ୍ରସ୍ତ ହୋଇଛି ।

ଚୁଡ଼ିର ପ୍ରକୃତ ମୂଲ୍ୟ 56,837.04 ଟଙ୍କା ଥିଲା ଦର୍ଶାଇ ଅପିଲକାରୀ 32,869.87 ଟଙ୍କାର କ୍ଷତିପୂରଣ ଦାବି କରିଥିଲେ । ପ୍ରତିପକ୍ଷମାନେ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ କାରଣ ସହିତ ଏହି ଦାବିକୁ ବିରୋଧ କରି ଦର୍ଶାଇଥିଲେ ଯେ ଅପିଲକାରୀ ସାମଗ୍ରୀର ମୂଲ୍ୟ ଟୁଙ୍କି କରି କ୍ଷତିପୂରଣ ଦାବି କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ଏହା ମଧ୍ୟ ଯୁକ୍ତି କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ଦୁର୍ଘଟଣା ଘଟିବା ତଥା ସମ୍ପର୍କିତ କ୍ଷତି ହେବା ତାରିଖରୁ 3 ବର୍ଷର ସମୟସୀମା ଅତିକ୍ରମ କରିବା ପରେ ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର କରାଯାଇଥିବାରୁ, ମିଆଦ ଅଧିନିୟମର ଅନୁକ୍ଳେବ 10 ଅଧୀନରେ ଏହା ତମାଦି ହୋଇଯାଇଥିଲା ।

ବିଚାରଣ ଅଦାଲତ ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିଥିଲେ ଯେ 4 ସେପ୍ଟେମ୍ବର 1964, ଯେଉଁଦିନ ସାମଗ୍ରୀର କ୍ଷତିର ପରିମାଣ ଜଣାପଡ଼ିଥିଲା, ସେହି ଦିନଠାରୁ ସୀମାବଦ୍ଧତା ଅବଧି ଗଣନା କଲେ ମକଦ୍ଦମାଟି ମିଆଦ ଭିତରେ ରହିଛି । ତେବେ ଅଦାଲତ ଏହି ମକଦ୍ଦମାକୁ ଖାରଜ କରି ଦର୍ଶାଇଥିଲେ ଯେ

ଘୋଷିତ ପରିମାଣ 25,000 ଟଙ୍କାରୁ ସାମଗ୍ରୀର ମୂଲ୍ୟ ଅଧିକ ଥିଲା ବୋଲି ଯୁକ୍ତି କରିବାରୁ ଅପିଲକାରୀ ପ୍ରତିବନ୍ଧିତ ଥିଲେ ।

ଅପିଲରେ, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ମିଆଦ ତଥା ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ ପ୍ରଶ୍ନରେ ବିଚାରଣା ଅଦାଲତଙ୍କ ନିଷ୍ପତ୍ତିକୁ ଓଲଟାଇ ଦେଇଥିଲେ । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହି ସିଦ୍ଧାନ୍ତରେ ପହଞ୍ଚିଥିଲେ ଯେ ଅପିଲକାରୀ ପ୍ରେରିତ ସାମଗ୍ରୀର ମୂଲ୍ୟ 56,837.04 ଟଙ୍କା ଦାବି କରିବାକୁ ହକ୍ଦାର ଥିଲେ ଏବଂ ରେଳ ଡବା ସଂରକ୍ଷଣ କରିବା ସମୟରେ ମୂଲ୍ୟ ସମ୍ପର୍କିତ ଘୋଷଣାର କୌଣସି ପରିଣାମ ନାହିଁ । ତେବେ, ମକଦ୍ଦମାଟି ତମାଦି ହୋଇଥିବା ଆଧାରରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଅପିଲକୁ ଖାରଜ କରିଥିଲେ ।

ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ସମ୍ମୁଖରେ ଯୁକ୍ତି କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ମିଆଦ ଗଣନାର ଆରମ୍ଭ ତାରିଖ 4 ସେପ୍ଟେମ୍ବର 1964 ହେବା ଉଚିତ । ଅନ୍ୟପକ୍ଷରେ, ପ୍ରତିପକ୍ଷଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ଯୁକ୍ତି କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ଅପିଲକାରୀ ରେଳ ଡବା ସଂରକ୍ଷଣ କରିବା ସମୟରେ ଘୋଷଣା କରିଥିବା ସାମଗ୍ରୀର ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନରୁ ଓହରିଯିବାକୁ ଅନୁମତି ପାଇବା ଉଚିତ ନୁହେଁ ।

ଅପିଲକୁ ଖାରଜ କରି, ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ନିର୍ଣ୍ଣୟ କଲେ:

(1) ସାମଗ୍ରୀର କ୍ଷତି ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର ତାରିଖ ଠାରୁ 3 ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ କ୍ଷତି ଘଟିଥିଲା ବୋଲି ପ୍ରମାଣ କରିବାର ଦାୟିତ୍ଵରୁ ରେଳ ପ୍ରଶାସନକୁ ମୁକ୍ତ କରିବା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ପାଇଁ ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ ନଥିଲା ।

ଭାରତ ସଂଘ ବନାମ ଅମର ସିଂହ, [1960] 2 S.C.R. 75 ଏବଂ ଜେଟମଲ ଭୋଜରାଜ ବନାମ ଦାର୍ଜିଲିଙ୍ଗ ହିମାଳୟନ ରେଳବାଇ କମ୍ପାନୀ ଲିମିଟେଡ, [1963] 2 S.C.R. 832, ମାମଲାଦ୍ଵୟର ସନ୍ଦର୍ଭ ଦିଆଗଲା ।

(2) ଦୁର୍ଘଟଣା ବିଷୟରେ ଜ୍ଞାନରୁ ଏହି ଅନୁମାନ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଥାଇପାରେ ଯେ ଦୁର୍ଘଟଣାରେ ସାମଗ୍ରୀ କ୍ଷତିଗ୍ରସ୍ତ ହୋଇଥିଲା, କିନ୍ତୁ ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର ତାରିଖରୁ 3 ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ସାମଗ୍ରୀର କ୍ଷତି ଘଟିଥିଲା ବୋଲି ପ୍ରମାଣ କରିବାର ଭାର ରେଳବାଇ ଦ୍ଵାରା ନିର୍ବାହ କରାଯିବା ଆବଶ୍ୟକ । ପ୍ରତିପକ୍ଷମାନେ ତାହା କରିଛନ୍ତି ବୋଲି ନଥିବାର କୌଣସି ତଥ୍ୟ ନାହିଁ । ରେଳ ପ୍ରଶାସନକୁ ତାହାର ଦାୟିତ୍ଵରୁ ମୁକ୍ତ କରିବା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ପାଇଁ ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ ନଥିଲା । ତେଣୁ, ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ନିଷ୍ପତ୍ତିକୁ ବାତିଲ କରାଗଲା ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀ ବ୍ୟାଙ୍କଲ ଷ୍ଟୋର୍ସ ବନାମ ଭାରତ ସଂଘ [ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି କୁଲଦୀପ ସିଂହ]

(3) ଅପିଲକାରୀଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ସୁବିଧା ଏବଂ ଲାଭ ପାଇଁ ପ୍ରେରିତ ସାମଗ୍ରୀର ମୂଲ୍ୟ ବଦଳାଇବାକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ । ସାମଗ୍ରୀର ମୂଲ୍ୟ ପ୍ରମାଣିତ କରିବା ପାଇଁ ଅପିଲକାରୀ ବିଚାରଣ ଅଦାଲତଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଦାଖଲ କରିଥିବା ରସିଦଗୁଡ଼ିକ ସଂରକ୍ଷଣ କରିବା ସମୟରେ ଅସ୍ଥିତରେ ଥିବା ଆବଶ୍ୟକ । ବିଚାର ସମୟରେ 56,837.04 ଟଙ୍କାର ଦାବି ବିପରୀତରେ ସଂରକ୍ଷଣ କରିବା ସମୟରେ ସେ କାହିଁକି ସାମଗ୍ରୀର ମୂଲ୍ୟ 25,000 ଟଙ୍କା ଘୋଷଣା କରିଥିଲେ ସେ ନେଇ କୌଣସି ସ୍ପଷ୍ଟୀକରଣ ନାହିଁ । ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ଯୁକ୍ତିରେ କୌଣସି ଯଥାର୍ଥତା ନାହିଁ । 'ନିରପେକ୍ଷ ବିଚାର' ର ନିୟମ ଦାବି କରେ ଯେ ଅପିଲକାରୀ ସ୍ପେକ୍ଟାକୁଡ ଭାବେ ଘୋଷଣା କରିଥିବା ପ୍ରେରିତ ସାମଗ୍ରୀର ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନରେ ସୀମିତ ରୁହନ୍ତୁ ।

ଚୂନି ଲାଲ ବନାମ ଗଭର୍ନର ଜେନେରାଲ, A.I.R. 1949 Mad 754, ମାମଲା ଅନୁମୋଦିତ ।

ଦେଝାନୀ ଅପିଲୀୟ କ୍ଷେତ୍ରାଧିକାରୀତା: ଦେଝାନୀ ଅପିଲ ସଂଖ୍ୟା 517/1976 ।

ଅପିଲ ସଂଖ୍ୟା 552/1970 ରେ ଆନ୍ତ୍ର ପ୍ରଦେଶ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ 24.7.1974 ତାରିଖର ରାୟ ଏବଂ ତିକ୍ତିରୁ ।

ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ଏ. ସୁଜା ରାଓ ।

ପ୍ରତିପକ୍ଷଙ୍କ ପାଇଁ ଆର.ବି. ଦାତାର, ରାଜେନ୍ଦ୍ର ସିଂଘଭି, ବି.କେ. ପ୍ରସାଦ ଏବଂ ସି.ଭି.ଏସ. ରାଓ ।

ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ରାୟ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି କୁଲଦୀପ ସିଂହଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା ।

ମେସର୍ସ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ବ୍ୟାଙ୍କଲ ଷ୍ଟୋର୍ସ ଭାରତ ସଂଘ ଜରିଆରେ ପୂର୍ବତନ ରେଳବାଇ ଏବଂ ଦକ୍ଷିଣ-ପୂର୍ବତନ ରେଳବାଇ ବିରୁଦ୍ଧରେ କ୍ଷତିପୂରଣ ପାଇଁ ଏକ ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର କରିଥିଲେ । ବିଚାରଣ ଅଦାଲତ ମକଦ୍ଦମାକୁ ଖାରଜ କରିଥିଲେ । ଅପିଲରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦୁଇଜଣିଆ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଙ୍କ ଏକ ଖଣ୍ଡପୀଠ ଗୁଣାବତ୍ସା ଆଧାରରେ ବିଚାରଣ ଅଦାଲତଙ୍କ ନିଷ୍ପତ୍ତିକୁ ବାତିଲ କରିଥିଲେ ମଧ୍ୟ ମକଦ୍ଦମାଟି ତମାଦି ହୋଇଥିବା ଆଧାରରେ ଅପିଲକୁ ଖାରଜ କରିଥିଲେ । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଏହି ରାୟ ବିରୁଦ୍ଧରେ ବିଶେଷ ଅନୁମତି ଆବେଦନ ମାଧ୍ୟମରେ ଏହି ଅପିଲ କରାଯାଇଛି ।

ଆମେ ଆବଶ୍ୟକୀୟ ତଥ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ଉଲ୍ଲେଖ କରିପାରିବୁ । ଅପିଲକାରୀ 3 ଜୁନ୍ 1964 ରେ ଫିରୋଜାବାଦରୁ ଶ୍ରୀକାକୁଲମ୍ବୁ ରୁଡ଼ି ପ୍ରେରଣ ପାଇଁ ଏକ ମାଲବାହୀ ରେଳ ଡବା ସଂରକ୍ଷିତ କରିଥିଲେ । ସେ ପ୍ରେରିତ ସାମଗ୍ରୀର ମୂଲ୍ୟ 25,000 ଟଙ୍କା ଘୋଷଣା କରିଥିଲେ । ରୁଡ଼ି ଭର୍ତ୍ତି ରେଳ ଡବାଟି 22 ଜୁନ୍ 1964 ରେ ଗାଙ୍ଗୁଟି ରେଳ ଷ୍ଟେସନରେ ଦୁର୍ଘଟଣାଗ୍ରସ୍ତ ହୋଇ କ୍ଷତିଗ୍ରସ୍ତ ହୋଇଥିଲା । ତା'ପରେ, ରେଳ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ରୁଡ଼ି ବାକ୍ସଗୁଡ଼ିକୁ ଅନ୍ୟ ଏକ ରେଳ ଡବାକୁ ସ୍ଥାନାନ୍ତର କରାଯାଇଥିଲା । ସାମଗ୍ରୀ 25 ଜୁଲାଇ 1964 ରେ ଶ୍ରୀକାକୁଲମ୍ବୁରେ ପହଞ୍ଚିଥିଲା ଏବଂ 4 ସେପ୍ଟେମ୍ବର 1964 ରେ ଅପିଲକାରୀଙ୍କୁ ସାମଗ୍ରୀ ପହଞ୍ଚାଇ ଖୋଲି ଆକଳନ କରିବାକୁ ଦିଆଯାଇଥିଲା । ଅପିଲକାରୀ ଦେଖିବାକୁ ପାଇଲେ ଯେ ଅଧାରୁ ଅଧିକ ରୁଡ଼ି କ୍ଷତିଗ୍ରସ୍ତ ହୋଇଛି । ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ଅନୁସାରେ ରୁଡ଼ିର ପ୍ରକୃତ ମୂଲ୍ୟ 56,837.04 ଟଙ୍କା ଥିଲା ଏବଂ ତାଙ୍କୁ ଫେରସ୍ତ ଦିଆଯାଇଥିବା ଅକ୍ଷତ ସାମଗ୍ରୀର ମୂଲ୍ୟ 27,752.87 ଟଙ୍କା ଥିଲା । ଏହିପରି ଅପିଲକାରୀ 32,869.87 ଟଙ୍କାର କ୍ଷତିପୂରଣ ଦାବି କରିଥିଲେ । ପ୍ରତିପକ୍ଷମାନେ ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ଦାବିକୁ ବିରୋଧ କରିଥିଲେ । ଯୁକ୍ତି କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ଅପିଲକାରୀ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସାମଗ୍ରୀର ମୂଲ୍ୟ 25,000 ଟଙ୍କା ଘୋଷଣା କରିଥିବାରୁ, ସେ ମୂଲ୍ୟକୁ 56,837.04 ଟଙ୍କାକୁ ବୃଦ୍ଧି କରି କ୍ଷତିପୂରଣ ଦାବି କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ଏହା ମଧ୍ୟ ଦର୍ଶାଯାଇଥିଲା ଯେ ଭାରତୀୟ ରେଳବାଇ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 77-B ର ପ୍ରାବଧାନକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ଅପିଲକାରୀ କ୍ଷତିପୂରଣ ପାଇବାକୁ ହକ୍ଦାର ନଥିଲେ । ଆହୁରି ମଧ୍ୟ ଯୁକ୍ତି କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ଦୁର୍ଘଟଣା ଘଟିବା ତଥା ସମ୍ପତ୍ତିର କ୍ଷତି ହେବା ତାରିଖରୁ 3 ବର୍ଷର ସମୟସୀମା ଅତିକ୍ରମ କରିବା ପରେ ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର କରାଯାଇଥିବାରୁ, ମିଆଦ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 10 ଅଧୀନରେ ଏହା ତମାଦି ହୋଇଯାଇଥିଲା ।

ବିଚାରଣ ଅଦାଲତ 7 ଫେବୃଆରୀ 1970 ତାରିଖର ତାଙ୍କ ରାୟରେ ନିମ୍ନଲିଖିତ ନିଷ୍ପତ୍ତିରେ ପହଞ୍ଚିଥିଲେ:

1. 20 ଜୁନ୍ 1964 ରେ ଘଟିଥିବା ଦୁର୍ଘଟଣା ରେଳ କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ଅବହେଳା ଏବଂ ଅସାବଧାନତା ହେତୁ ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ଏହା ଦୈବୀ ଦୁର୍ଘଟଣା ନଥିଲା ।

2. କ୍ଷତିଗ୍ରସ୍ତ ଟୁଡି 4 ସେପ୍ଟେମ୍ବର 1964 ରେ ଅପିଲକାରୀ-ବାଦୀଙ୍କୁ ପହଞ୍ଚାଇ ଦିଆଯାଇଥିଲା, ଯେତେବେଳେ ସାମଗ୍ରୀର କ୍ଷତିର ପରିମାଣ ଜଣାପଡିଥିଲା । 4 ସେପ୍ଟେମ୍ବର 1964 ଠାରୁ ସୀମାବଦ୍ଧତା ଅବଧି ଗଣନା କଲେ, ମକଦ୍ଦମାଟି ମିଆଦ ଭିତରେ ଥିଲା ।
3. ଭାରତୀୟ ରେଳବାଇ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 77-B ଏହି ମାମଲାର ତଥ୍ୟ ପ୍ରତି ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ହୋଇନଥିଲା ।
4. ଅପିଲକାରୀ-ବାଦୀ ସାମଗ୍ରୀର ମୂଲ୍ୟ 25,000 ଟଙ୍କା ଘୋଷଣା କରିଥିବାରୁ, ଉକ୍ତ ମୂଲ୍ୟ ସେହି ପରିମାଣରୁ ଅଧିକ ଥିଲା ବୋଲି ଯୁକ୍ତି କରିବାରୁ ସେ ପ୍ରତିବନ୍ଧିତ ଥିଲେ ।

ଉପରୋକ୍ତ ନିଷ୍ପତ୍ତିକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି, ଅପିଲକାରୀ ରେଳବାଇ ଠାରୁ 27,754.87 ଟଙ୍କାର ଅକ୍ଷତ ସାମଗ୍ରୀ ଫେରସ୍ତ ପାଇଥିବାରୁ, ଯାହାର ମୂଲ୍ୟ ଘୋଷିତ ମୂଲ୍ୟଠାରୁ ଅଧିକ ଥିଲା, ବିଚାରଣା ଅଦାଲତଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ତାଙ୍କ ମକଦ୍ଦମା ଖାରଜ କରାଯାଇଥିଲା ।

ଉକ୍ତ ନ୍ୟାୟାଳୟ ବିଚାରଣା ଅଦାଲତଙ୍କ ଏହି ନିଷ୍ପତ୍ତିକୁ ଅନୁମୋଦନ କରିଥିଲେ ଯେ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶାଟି ରେଳ କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ଅବହେଳା ଯୋଗୁଁ ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ଭାରତୀୟ ରେଳବାଇ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 77-B ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ନଥିଲା । ତେବେ, ଉକ୍ତ ନ୍ୟାୟାଳୟ ମିଆଦ ଆଧାରରେ ଏବଂ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ ଉପରେ ବିଚାରଣା ଅଦାଲତଙ୍କ ନିଷ୍ପତ୍ତିକୁ ରଦ୍ଦ କରିଥିଲେ । ଉକ୍ତ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହି ସିଦ୍ଧାନ୍ତରେ ପହଞ୍ଚିଥିଲେ ଯେ ଅପିଲକାରୀ ପ୍ରେରିତ ସାମଗ୍ରୀର ମୂଲ୍ୟ 56,837.04 ଟଙ୍କା ଦାବି କରିବାକୁ ହକ୍ଦାର ଥିଲେ ଏବଂ ରେଳ ତବା ସଂରକ୍ଷଣ କରିବା ସମୟରେ ମୂଲ୍ୟ ସମ୍ପର୍କିତ ଘୋଷଣାର କୌଣସି ପରିଣାମ ନଥିଲା । ଉକ୍ତ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଶେଷରେ ମକଦ୍ଦମାଟି ତମାଦି ହୋଇଥିବା ଆଧାରରେ ଅପିଲକୁ ଖାରଜ କରିଥିଲେ ।

ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ଉପସ୍ଥିତ ବିଜ୍ଞ ଅଧିବକ୍ତା ଶ୍ରୀ ଏ. ସୁଜା ରାଓ ଯୁକ୍ତି କରିଛନ୍ତି ଯେ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶାଟି ତାରିଖରୁ ସୀମାବଦ୍ଧତା ଅବଧି ଗଣନା କରି ଉକ୍ତ ନ୍ୟାୟାଳୟ ତ୍ରୁଟି କରିଛନ୍ତି । ତାଙ୍କ ଅନୁସାରେ, ସାମଗ୍ରୀ ପହଞ୍ଚାଇ ନ ଖୋଲିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶାଟିରେ ସାମଗ୍ରୀ କ୍ଷତିଗ୍ରସ୍ତ ହୋଇଛି କି ନାହିଁ ଏବଂ କେତେ ପରିମାଣରେ ହୋଇଛି, ସେ ନେଇ ପ୍ରେରକ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବେ ଜାଣିପାରିବେ ନାହିଁ । ତେଣୁ, ସେ ଯୁକ୍ତି କରିଛନ୍ତି ଯେ ମିଆଦ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଗଣନା ତାରିଖ 4 ସେପ୍ଟେମ୍ବର 1964 ହେବା ଉଚିତ, ଯେତେବେଳେ କ୍ଷତିଗ୍ରସ୍ତ ସାମଗ୍ରୀ ଅପିଲକାରୀଙ୍କୁ ପହଞ୍ଚାଇ ଦିଆଯାଇଥିଲା । ଆମେ ଏହି ଯୁକ୍ତିର ଯାଞ୍ଚ କରିବାକୁ ଚାହୁଁନାହିଁ କାରଣ ଆମର ମତ ଯେ, ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର ତାରିଖ ଠାରୁ 3 ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ

ସାମଗ୍ରୀର କ୍ଷତି ଘଟିଥିଲା ବୋଲି ପ୍ରମାଣ କରିବାର ଦାୟିତ୍ବ ରେଳ ପ୍ରଶାସନକୁ ମୁକ୍ତ କରିବା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ପାଇଁ ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ ନଥିଲା । ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ଭାରତ ସଂଘ ବନାମ ଅମର ସିଂହ, [1960] 2 S.C.R. 75 ମାମଲାରେ ନିମ୍ନମତେ ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିଥିଲେ:

“ବର୍ତ୍ତମାନ ପ୍ରଶ୍ନ ହେଉଛି, ଅନୁକ୍ଷେପ 30 ଅଧୀନରେ ମିଆଦ ଅବଧି ଦାବିଦାରଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ କେବେଠାରୁ ଗଣନା ଆରମ୍ଭ ହୁଏ? ଅନୁକ୍ଷେପ 30 ପାର୍ଶ୍ବରେ ଥିବା ତୃତୀୟ ସ୍ତମ୍ଭରେ ଉଲ୍ଲେଖ ଅଛି ଯେ ଉକ୍ତ ଦାବି କ୍ଷତି କିମ୍ବା ଆଘାତ ଘଟିବା ତାରିଖରୁ 1 ବର୍ଷ ମଧ୍ୟରେ କରାଯିବା ଉଚିତ । ମିଆଦ ଆଧାରରେ ବାଦୀଙ୍କୁ ମକଦ୍ଦମା କରିବାରୁ ବଞ୍ଚିତ କରିବାକୁ ଚାହୁଁଥିବା ପ୍ରତିବାଦୀଙ୍କ ଉପରେ ଏହି ଭାର ରହିଛି ସେ ଏହା ପ୍ରମାଣିତ କରିବେ ଯେ ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର ତାରିଖ ଠାରୁ 1 ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ଏହି କ୍ଷତି ଘଟିଥିଲା । ଏହି ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ସ୍ବତଃସିଦ୍ଧ ଏବଂ କୌଣସି ନଜିରର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । (ପୁରୁଣା ଅଧିନିୟମ ଅଧୀନରେ ଅନୁକ୍ଷେପ 30 ହେଉଛି ନୂତନ ଅଧିନିୟମ ଅଧୀନରେ ଅନୁକ୍ଷେପ 10 ଏବଂ ସୀମାବଦ୍ଧତା ଅବଧି ହେଉଛି 3 ବର୍ଷ) ।”

ପୁନଶ୍ଚ, ଜେଟମଲ ଭୋଜରାଜ ବନାମ ଦାର୍ଜିଲିଙ୍ଗ ହିମାଳୟନ ରେଳବାଇ କମ୍ପାନୀ ଲିମିଟେଡ୍, [1963] 2 S.C.R. 832 ମାମଲାରେ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ଆଇନଗତ ସ୍ଥିତିକୁ ନିମ୍ନମତେ ବୋହରାଇଥିଲେ:

“ସ୍ତମ୍ଭ 3 ଅନୁସାରେ ଆରମ୍ଭ ତାରିଖ ହେଉଛି ସାମଗ୍ରୀର କ୍ଷତି କିମ୍ବା ଆଘାତର ତାରିଖ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଯେତେବେଳେ ଜଣେ ପ୍ରେରକଙ୍କ ଦ୍ବାରା ସାମଗ୍ରୀ ପ୍ରେରଣ କରାଯାଏ, କେଉଁ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ତାରିଖରେ କ୍ଷତି କିମ୍ବା ଆଘାତ ଘଟିଛି ତାହା ଜାଣିବା ସ୍ଥିତିରେ ସେ ନଥାନ୍ତି । ଭାରତ ସଂଘ ବନାମ ଅମର ସିଂହ, [1960] 2 S.C.R. 75 ମାମଲାରେ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିଛନ୍ତି ଯେ, ମିଆଦ ଆଧାରରେ ବାଦୀଙ୍କୁ ମକଦ୍ଦମା କରିବାରୁ ବଞ୍ଚିତ କରିବାକୁ ଚାହୁଁଥିବା ରେଳ ପ୍ରଶାସନ ଉପରେ ପ୍ରମାଣର ଭାର ରହିବ ଯେ ଏହା ଏହି ତଥ୍ୟ ପ୍ରମାଣିତ କରିବ ଯେ ମକଦ୍ଦମା କରିବାର ଏକ ବର୍ଷରୁ ଅଧିକ ସମୟ ପୂର୍ବରୁ କ୍ଷତି କିମ୍ବା ଆଘାତ ଘଟିଥିଲା ।”

ମକଦ୍ଦମା ଆରମ୍ଭ ହେବାର 3 ବର୍ଷରୁ ଅଧିକ ସମୟ ପୂର୍ବରୁ ସାମଗ୍ରୀର କ୍ଷତି ଘଟିଥିଲା ବୋଲି ଦର୍ଶାଇବା ପାଇଁ ପ୍ରତିପକ୍ଷ ରେଳ ପ୍ରଶାସନ ଦ୍ବାରା କୌଣସି ପ୍ରମାଣ ଦାଖଲ କରାଯାଇ ନଥିଲା ।

ନିମ୍ନ ଅଦାଲତଗୁଡ଼ିକ ଦ୍ଵାରା ଏହି ସମ୍ପର୍କରେ କୌଣସି ନିଷ୍ପତ୍ତି ନାହିଁ । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ନିମ୍ନଲିଖିତ ଶବ୍ଦଗୁଡ଼ିକରେ ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଏହି ପ୍ରଶ୍ନର ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେଇଥିଲେ:

“ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାରେ, ବାଦୀ ବୟାନ ଦେଇଛନ୍ତି ଯେ ସାମଗ୍ରୀ ପହଞ୍ଚାଇ ଖୋଲି ଦେଖାଇବା ପରେ ସେ ଅନୁସନ୍ଧାନ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଜାଣିବାକୁ ପାଇଥିଲେ ଯେ ଧକ୍କା ଏବଂ ସ୍ଥାନାନ୍ତରଣ ହେତୁ କ୍ଷତି ହୋଇଛି । ଧକ୍କା ଏବଂ ସ୍ଥାନାନ୍ତରଣ କେବେ ଘଟିଥିଲା ତାହା ଜାଣି ମଧ୍ୟ, ବାଦୀ ଯଦି ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ମିଆଦ ସମୟ ମଧ୍ୟରେ ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର ନକଲେ ସେ ନିଜେ ଦାୟୀ ରହିବେ ।”

“ଆମ ସମ୍ମୁଖରେ ଥିବା ମାମଲାରେ, ବାଦୀଙ୍କ ନିଜର କହିବା ଥିଲା ଯେ ଧକ୍କା ତାରିଖ ଏବଂ ସ୍ଥାନାନ୍ତରଣ ତାରିଖରେ ସାମଗ୍ରୀ କ୍ଷତିଗ୍ରସ୍ତ ହୋଇଥିଲା । ଏହିପରି ଭାବେ କେବେ କ୍ଷତି ଘଟିଥିଲା ତାହା ପ୍ରମାଣ କରିବାର ଭାରରୁ ରେଳ ପ୍ରଶାସନ ମୁକ୍ତ ହୋଇଗଲା । ମିଆଦ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 15 ସହିତ ପଠିତ ମିଆଦ ଅଧିନିୟମର ଅନୁକ୍ଳେବ 10 ଦ୍ଵାରା ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଅବଧି ବିତିଯିବା ପରେ ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର କରାଯାଇଥିଲା ।”

ଆମେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ସହ ସହମତ ନାହିଁ । ଦୁର୍ଘଟଣାର ତାରିଖ ବାଦପତ୍ରରେ ଏକ ତଥ୍ୟ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିବା ପାଇଁ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଥିଲା । ଏହା ମଧ୍ୟ ଦର୍ଶାଯାଇଥିଲା ଯେ 4 ସେପ୍ଟେମ୍ବର 1964 ରେ ସାମଗ୍ରୀ ପହଞ୍ଚାଇ ଖୋଲି ଦେଖାଇବା ପରେ ବାଦୀ କ୍ଷତି ବିଷୟରେ ଜାଣିବାକୁ ପାଇଲେ । ଦୁର୍ଘଟଣାର ଜ୍ଞାନରୁ ଏହି ଅନୁମାନ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଥାଇପାରେ ଯେ ଦୁର୍ଘଟଣାରେ ସାମଗ୍ରୀ କ୍ଷତିଗ୍ରସ୍ତ ହୋଇଥିଲା, କିନ୍ତୁ ମକଦ୍ଦମା ତାରିଖରୁ 3 ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ କ୍ଷତି ଘଟିଥିଲା ବୋଲି ପ୍ରମାଣ କରିବାର ଭାର ରେଳବାଇ ଦ୍ଵାରା ନିର୍ବାହ କରାଯିବା ଆବଶ୍ୟକ । ପ୍ରତିପକ୍ଷମାନେ ତାହା କରିଛନ୍ତି ବୋଲି ନଥିଲେ କୌଣସି ତଥ୍ୟ ନାହିଁ । ରେଳ ପ୍ରଶାସନକୁ ତାହାର ଦାୟିତ୍ଵରୁ ମୁକ୍ତ କରିବା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ପାଇଁ ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ ନଥିଲା । ତେଣୁ, ଆମେ ଏହି ପ୍ରଶ୍ନରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ନିଷ୍ପତ୍ତିକୁ ବାତିଲ କରୁଛୁ ।

ଯେହେତୁ ଆମେ ରେଳବାଇ ବିରୁଦ୍ଧରେ ମିଆଦ ପ୍ରଶ୍ନର ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେଇଛୁ, ପ୍ରତିପକ୍ଷଙ୍କ ପାଇଁ ଉପସ୍ଥିତ ବିଜ୍ଞ ବରିଷ୍ଠ ଅଧିବକ୍ତା ଶ୍ରୀ ଆର୍.ବି. ଦାତାରଙ୍କ ଅନ୍ୟ ପ୍ରଶ୍ନ ଉପରେ ଯୁକ୍ତିର ବିଚାର କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ହୋଇପଡ଼ିଛି । ସେ ଯୁକ୍ତି କରିଛନ୍ତି ଯେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ସାମଗ୍ରୀର ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ

ପ୍ରଶ୍ନରେ ବିଚାରଣା ଅଦାଲତଙ୍କ ନିଷ୍ପତ୍ତିକୁ ତ୍ରୁଟିପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବେ ବାତିଲ କରିଥିଲେ । ତାଙ୍କ ଅନୁସାରେ, ଅପିଲକାରୀ ପ୍ରେରିତ ସାମଗ୍ରୀ ସଂରକ୍ଷିତ କରିବା ସମୟରେ ଘୋଷଣା କରିଥିବା ସାମଗ୍ରୀର ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନରୁ ଓହରିଯିବାକୁ ଅନୁମତି ପାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଅପିଲକାରୀ ପ୍ରେରିତ ସାମଗ୍ରୀର ମୂଲ୍ୟ 25,000 ଟଙ୍କା ବୋଲି ଘୋଷଣା କରିଥିବାରୁ, ସେ ବର୍ତ୍ତମାନ ସେହି ସାମଗ୍ରୀ ପାଇଁ 56,837.04 ଟଙ୍କା ଦାବି କରିପାରିବେ ନାହିଁ ।

ଏଠାରେ ଆମ ପକ୍ଷେ ବିଚାରଯୋଗ୍ୟ ପ୍ରଶ୍ନ ହେଉଛି ଯେ, ଅପିଲକାରୀ ସାମଗ୍ରୀ ସଂରକ୍ଷିତ କରିବା ସମୟରେ ଘୋଷଣା କରିଥିବା ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ ଠାରୁ ଅଧିକ କ୍ଷତିପୂରଣ ଦେବା ପାଇଁ ରେଳ ପ୍ରଶାସନ ଦାୟୀ କି ନୁହେଁ, ଯଦିଓ ଏପରି ଘୋଷଣା କରିବା ପାଇଁ ତାଙ୍କର କୌଣସି ଆଇନଗତ ବାଧ୍ୟତାବାଧକତା ନଥିଲା ।

ଶ୍ରୀ ଦାତାର ଟୁନି ଲାଲ ବନାମ ଗଭର୍ନର ଜେନେରାଲ, A.I.R. 1949 Madras 754 ମାମଲାରୁ ସମର୍ଥନ ଲୋଡ଼ିଛନ୍ତି, ଯେଉଁଥିରେ ରାୟ ପ୍ରଦାନ କରିଥିବା ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ମ୍ୟାକ୍ ନିମ୍ନମତେ ପର୍ଯ୍ୟବେକ୍ଷଣ କରିଥିଲେ:

“ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ ପାଇଁ ଏକ କୌତୁହଳପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରଶ୍ନ ହେଉଛି ଯେ, ଯଦି ବାଦୀ ବାକ୍ସର ବିଷୟବସ୍ତୁର ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ କରିବା ପାଇଁ କୌଣସି ଆଇନଗତ ବାଧ୍ୟତାବାଧକତା ନଥାଇ ମଧ୍ୟ ନିଜ ସ୍ୱଇଚ୍ଛାରେ ତାହା କରନ୍ତି, ତେବେ ରେଳ କମ୍ପାନୀ ତାଙ୍କର ନିଜସ୍ୱ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ ଠାରୁ ଅଧିକ କ୍ଷତିପୂରଣ ଦେବା ପାଇଁ ଆଇନଗତ ଭାବେ ଦାୟୀ କି..... ମୋର ମତ ଯେ ଯେଉଁଠାରେ ଜଣେ ପ୍ରେରକ ରେଳ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରେରିତ ଏକ ବାକ୍ସ ଏବଂ ତାହାର ବିଷୟବସ୍ତୁର ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ ନିଜେ କରନ୍ତି, ରେଳ କମ୍ପାନୀଠାରୁ ସେହି ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ ଠାରୁ ଅଧିକ କିଛି ଦାବି କରିବା ଏବଂ ବାକ୍ସରେ ଅଧିକ ମୂଲ୍ୟବାନ ଜିନିଷ ଥିଲା ବୋଲି ଯୁକ୍ତି କରିବା ତାଙ୍କ ପାଇଁ ଖୋଲା ନାହିଁ, ଯେଉଁ ଦାବିକୁ ଖଣ୍ଡନ କରିବାରେ ରେଳ କମ୍ପାନୀର ଅତ୍ୟନ୍ତ ଦୁଃସାଧ୍ୟତା ହୋଇପାରେ ।”

ଟୁନି ଲାଲ ମାମଲା (ଉପରୋକ୍ତ) ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟିଗୋଚର ହୋଇଥିଲା, କିନ୍ତୁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ନିମ୍ନଲିଖିତ ଶବ୍ଦଗୁଡ଼ିକରେ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ମ୍ୟାକ୍ଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଥିବା ମତ ସହିତ ଅସହମତ ହୋଇଥିଲେ:

“ବିଜ୍ଞ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ଯେଉଁ ନୀତି ଉପରେ ତାଙ୍କର ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ଆଧାରିତ କରିଥିଲେ ତାହା ଉଲ୍ଲେଖ କରିନଥିଲେ । ଯଦି ତାଙ୍କର ମତ ଥିଲା ଯେ ପ୍ରେରକ ଘୋଷଣାନାମାରେ ଉଲ୍ଲିଖିତ ମୂଲ୍ୟ ଠାରୁ ଅଧିକ ଦାବି କରିବାରୁ ପ୍ରତିବନ୍ଧିତ ଥିଲେ, ତେବେ ଘୋଷଣାନାମାରେ ଥିବା ପ୍ରତିବେଦନର ଅନୁସରଣରେ ରେଳ ପ୍ରଶାସନ କିଛି କରିନଥିଲେ ପ୍ରତିବନ୍ଧ କିପରି ହୋଇପାରିବ ତାହା ଆମେ ଦେଖିପାରୁନାହିଁ । ବିଜ୍ଞ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ସାମଗ୍ରୀର ପ୍ରକୃତ ମୂଲ୍ୟ ବିଷୟରେ ଦାବିକୁ ଖଣ୍ଡନ କରିବାରେ ରେଳ ପ୍ରଶାସନର ଦୁଃସାଧ୍ୟତା ବିଷୟରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରିଥିଲେ । ତାହା କେବଳ ସାକ୍ଷ୍ୟ ଏବଂ ପ୍ରମାଣର ବିଷୟ ଏବଂ ଆମେ ଭାବୁଛୁ ଯେ ସାମଗ୍ରୀର ପ୍ରକୃତ ମୂଲ୍ୟ ପ୍ରେରକ ନିଜେ ସ୍ପେକ୍ଟାକୃତ ଭାବେ ଘୋଷଣା କରିଥିବା ମୂଲ୍ୟଠାରୁ ଅଧିକ ଥିଲା ବୋଲି ପ୍ରମାଣ କରିବାରେ ସେ ଅଧିକ ଦୁଃସାଧ୍ୟତାର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବେ । ତେଣୁ, ଆମେ ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରୁଛୁ ଯେ ଅଗ୍ରେଷଣ ଟିପ୍ପଣୀରେ ଉଲ୍ଲିଖିତ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ ବାଦୀଙ୍କୁ ବାଧି ରଖେ ନାହିଁ ।”

ଆମେ ବିଚାରାଯୋଗ୍ୟ ପ୍ରଶ୍ନ ଉପରେ ଆମର ଗଭୀର ଚିନ୍ତନ ପ୍ରଦାନ କରିଛୁ । ଆମର ମତ ଯେ ଅପିଲକାରୀଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ସୁବିଧା ଏବଂ ଲାଭ ପାଇଁ ପ୍ରେରିତ ସାମଗ୍ରୀର ମୂଲ୍ୟ ବଦଳାଇବାକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ । ସାମଗ୍ରୀର ମୂଲ୍ୟ ପ୍ରମାଣିତ କରିବା ପାଇଁ ଅପିଲକାରୀ ବିଚାରଣ ଅଦାଲତଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଦାଖଲ କରିଥିବା ରସିଦ୍‌ଗୁଡ଼ିକ ରେଳ ଡବା ସଂରକ୍ଷଣ କରିବା ସମୟରେ ଅସ୍ଥିତରେ ଥିବା ଆବଶ୍ୟକ । ବିଚାର ସମୟରେ 56,837.04 ଟଙ୍କାର ଦାବି ବିପରୀତରେ ସଂରକ୍ଷଣ ସମୟରେ ସେ କାହିଁକି ସାମଗ୍ରୀର ମୂଲ୍ୟ 25,000 ଟଙ୍କା ଘୋଷଣା କରିଥିଲେ ସେ ନେଇ କୌଣସି ସ୍ପଷ୍ଟୀକରଣ ନାହିଁ । ଆମେ ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ଯୁକ୍ତିରେ କୌଣସି ଯଥାର୍ଥତା ପାଇନାହିଁ । ‘ନିରପେକ୍ଷ ବିଚାର’ ର ନିୟମ ଦାବି କରେ ଯେ ଅପିଲକାରୀ ସ୍ପେକ୍ଟାକୃତ ଭାବେ ଘୋଷଣା କରିଥିବା ପ୍ରେରିତ ସାମଗ୍ରୀର ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନରେ ସୀମିତ ରୁହନ୍ତୁ । ଆମେ *ଚୁନି ଲାଲ* ମାମଲାରେ (ଉପରୋକ୍ତ) ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ମ୍ୟାଙ୍କଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ପ୍ରକାଶିତ ମତକୁ ଅନୁମୋଦନ କରୁଛୁ । ଆମେ ଏହି ସମ୍ପର୍କରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ନିଷ୍ପତ୍ତିକୁ ବାତିଲ କରୁଛୁ ଏବଂ ବିଚାରଣ ଅଦାଲତଙ୍କ ନିଷ୍ପତ୍ତିକୁ ପୁନଃସ୍ଥାପିତ କରୁଛୁ ।

ପ୍ରସଙ୍ଗଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ନିଷ୍ପତ୍ତି ସତ୍ତ୍ୱେ, ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ଚୁଡ଼ାନ୍ତ ପରିଶାମ ସମାନ ରହୁଛି । ମକଦ୍ଦମା ଖର୍ଚ୍ଚ ବାବଦରେ କୌଣସି ଆଦେଶ ବିନା ଅପିଲଟିକୁ ଖାରଜ କରାଗଲା ।

ଆର୍.ଏସ୍.ଏସ୍.

ଅପିଲ ଖାରଜ ହେଲା ।

ଅସ୍ୱୀକରଣ

“ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାଦୁତ୍ତନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ” ।

ଭାଷାନ୍ତର :

ଅମରେଶ୍ୱର ମିଶ୍ର,

ଅନୁବାଦକ,

ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ ।